

Miljø- og
Fødevarerministeriet
Miljøstyrelsen

Jura
Ref. MATPE/SOSAN
Den 17. oktober 2017

Miljøvurdering af vindmøllebekendtgørelsen

1. Indledning

EU-Domstolen har i 2016 afsagt en bemærkelsesværdig dom¹ om fortolkning af miljøvurderingsdirektivet². Dommen giver anledning til tvivl om rækkevidden af direktivet i forhold til generelle retsakter såsom love, bekendtgørelser mv.

Miljø- og Fødevarerministeriet har på baggrund af dommen modtaget en række henvendelser fra bl.a. Folketinget, kommunerne og vindmølleindustrien om dommens betydning for den danske vindmøllebekendtgørelse³, herunder om dommen må forstås sådan, at bekendtgørelsen burde have været miljøvurderet forud for udstedelsen, og i givet fald om bekendtgørelsen som følge af den manglende miljøvurdering er ugyldig.

Miljø- og Fødevarerministeriet har som svar på disse henvendelser i foråret 2017 foreløbigt tilkendegivet⁴, at ministeriet i samarbejde med Justitsministeriet er i færd med at analysere den nye praksis fra EU-Domstolen og dennes eventuelle konsekvenser for bl.a. vindmøllebekendtgørelsen.

Miljø- og Fødevarerministeriet har samtidig tilkendegivet, at sagsbehandlingen efter ministeriets opfattelse bør fortsætte efter gældende ret, herunder i forhold til igangværende vindmølleprojekter anmeldt til kommunerne i henhold til vindmøllebekendtgørelsen, indtil ministeriets endelige vurdering foreligger.

2. Miljøvurderingsdirektivet

Efter miljøvurderingsdirektivet skal der med henblik på at sikre et højt miljøbeskyttelsesniveau foretages en miljøvurdering af bestemte planer og programmer, som kan få væsentlig indvirkning på miljøet⁵.

---

¹ C-290/15, D'Oultremont.

² Direktiv 2001/42/EF.

³ Bekendtgørelse nr. 1736 af 21. december 2015 om støj fra vindmøller-

⁴ Besvarelse af spørgsmål nr. 243 fra Folketingets Energi-, Forsynings- og Klimaudvalg (KEB alm. del) stillet den 20. marts 2017.

⁵ Artikel 1.

Begrebet ”planer og programmer” skal ifølge direktivet forstås som

- »planer og programmer, herunder sådanne der medfinansieres af Det Europæiske Fællesskab, samt ændringer deri,
- som udarbejdes og/eller vedtages af en national, regional eller lokal myndighed, eller som udarbejdes af en myndighed med henblik på vedtagelse af parlament eller regering via en lovgivningsprocedure, og
  - som kræves ifølge love og administrative bestemmelser. «⁶

Derudover er det et gennemgående kendetegn ved planer og programmer, at de ”fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser til projekter”⁷

Miljøvurderingen skal gennemføres under udarbejdelsen og inden vedtagelsen eller indledningen af lovgivningsproceduren for planen eller programmet⁸.

Miljøvurderingen indledes ved en såkaldt scoping-fase, hvori indholdet af miljørapporten afgrænses, efterfulgt af en fase, hvori miljørapporten udarbejdes. Rapporten skal bl.a. indeholde oplysninger om den sandsynlige væsentlige indvirkning på miljøet, herunder på spørgsmål som den biologiske mangfoldighed, befolkningen, menneskers sundhed, fauna, flora, jordbund, vand, luft, klimatiske faktorer, materielle goder, kulturarv, herunder arkitektonisk og arkæologisk arv, landskab og det indbyrdes forhold herimellem⁹.

I scoping-fasen er det berørte myndigheder, der høres, og når miljørapporten er udarbejdet, indgår denne som bilag til en offentlig høring over forslaget til planen eller programmet¹⁰.

Efter høringen over forslaget og miljørapporten udarbejdes en sammenfattende redegørelse, som bl.a. indeholder en beskrivelse af de miljømæssige forhold i forslaget, der måtte være ændret på baggrund af høringen.

3. EU-Domstolens dom i sag C-290/15, Patrice D’Oultremont

Miljøvurderingsdirektivets plan/program-begreb er blevet fortolket af EU-Domstolen i en række sager¹¹. Domstolen har ved disse lejligheder – under hensyn til de konkrete omstændigheder i den enkelte sag – søgt at indkredse og klarlægge begrebet og dermed direktivets anvendelsesområde.

---

⁶ Artikel 2, litra a.

⁷ Artikel 3, stk. 2, litra a, og stk. 4.

⁸ Artikel 4, stk. 1.

⁹ Bilag I, litra f.

¹⁰ Artikel 6.

¹¹ De væsentligste afgørelser er: De forenede sager C-105/09 og C-110/09, Inter- Environment Wallonie ASBL; C-567/10, Inter-Environnement Bruxelles m.fl.; C-43/10, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitolokarnanias m.fl.; og senest C-290/15, D’Oultremont.

Med dommen i sagen C-290/15, D'Oultremont, har Domstolen ydet sit seneste bidrag til forståelsen af plan/program-begrebet i forhold til generel regulering (love, bekendtgørelser, cirkulærer m.v.).

Det er med dommen utvetydigt slået fast, at ikke alene konkrete planer eller programmer, f.eks. kommuneplaner og spildevandsplaner, men også generel regulering, dvs. love, bekendtgørelser, cirkulærer mv., efter omstændighederne *kan* være omfattet af plan/program-begrebet og dermed af miljøvurderingspligten.

Sagen omhandlede en vindmøllebekendtgørelse for det vallonske område i Belgien, der fastsatte sektorspecifikke betingelser for vindmølleparker med en samlet effekt på 0,5 MW eller derover.

Bekendtgørelsen regulerede udnyttelsen af vindmøller (adgang, kontrol, vedligeholdelse), forebyggelse af ulykker og brand (bl.a. standsning af vindmøllen), støj, rotorens periodiske skyggekastning, det tilladte magnetfelt, reetablering af arealerne i tilfælde af definitiv standsning og oprettelse af finansiel sikkerhedsstillelse. Hvad angik støj, varierede grænseværdierne bl.a. i forhold til såkaldte planzoner, dvs. boligområder, landbrugszoner, erhvervszoner mv.

Bekendtgørelsen var ikke miljøvurderet, men det bagvedliggende kortbilag var miljøvurderet. Kortbilaget indgik imidlertid ikke i den endelige bekendtgørelse.

Der var på baggrund af disse omstændigheder tvivl om, hvorvidt bekendtgørelsen var omfattet af miljøvurderingsdirektivets plan/program-begreb, hvilket var afgørende for, om bekendtgørelsen skulle have været miljøvurderet forud for udstedelsen.

EU-Domstolen bemærkede i relation til spørgsmålet om, hvorvidt planer eller programmer skal have til formål at planlægge et bestemt område, at dette ikke følger af ordlyden af direktivets artikel 2, litra a, eller artikel 3, stk. 2, litra a, men at bestemmelserne efter deres ordlyd i bredere forstand omhandler planlægning af områder eller zoner generelt¹².

Domstolen noterede sig dernæst, at den omhandlede bekendtgørelse efter sagens oplysninger vedrørte hele Valloniens område, og at de grænseværdier for støj fra vindmøller, der var fastsat i bekendtgørelsen, havde en tæt forbindelse med det nævnte område, idet disse grænser var fastsat i forhold til de forskellige anvendelsestyper, som var kendetegnende for de pågældende geografiske zoner¹³.

I forhold til den omstændighed, at bekendtgørelsen ikke definerede en ramme, som var tilstrækkeligt fuldstændig for vindmøllesektoren, anførte EU-Domstolen, at vurderingen af, om en plan eller et program er omfattet af direktivet, navnlig skal foretages i lyset af

---

¹² Præmis 45.

¹³ Præmis 46.

direktivets formål, der består i at gennemføre en miljøvurdering af afgørelser, som kan få væsentlig indvirkning på miljøet¹⁴. Domstolen bemærkede dernæst, at mulige strategier for omgåelse af miljøvurderingspligten gennem opdeling af planer og programmer i øvrigt skal undgås¹⁵.

Henset til disse overordnede formål, omfatter begrebet ”planer og programmer” ifølge Domstolen derfor enhver retsakt, der, idet den definerer regler og kontrolprocedurer, der skal finde anvendelse på den pågældende sektor, fastlægger en betydningsfuld helhed af kriterier og fremgangsmåder for tilladelse og iværksættelse af et eller flere projekter, der kan have væsentlige indvirkninger på miljøet¹⁶.

I forhold til den vallonske bekendtgørelse bemærkede EU-Domstolen herefter, at denne navnlig vedrørte tekniske regler, nærmere bestemmelser for driften, regler for støjniveauet, reetablering og sikkerhedsstillelse for vindmøllerne, og at sådanne regler har en betydning og rækkevidde, der er tilstrækkeligt væsentlig for fastlæggelsen af de betingelser, der skal gælde for den pågældende sektor. Hertil kom, at de valg, navnlig af miljømæssig art, der kunne træffes i henhold til de nævnte regler, skulle afgøre de betingelser, hvorunder de konkrete projekter vedrørende opførelse og drift af vindmøllelokalteter kunne tillades i fremtiden¹⁷.

Domstolen fastslog på baggrund af ovennævnte betragtninger, at bekendtgørelsen var omfattet af direktivets plan/program-begreb¹⁸.

Dommen er på en række punkter uklar. Det giver bl.a. anledning til betydelig tvivl, om en generel retsakt skal fastlægge flere kriterier og fremgangsmåder for tilladelser o. lign. for at være omfattet af miljøvurderingsdirektivets plan/program-begreb, eller om det er tilstrækkeligt, at der blot opsættes ét kriterium.

Dommen har på den baggrund givet anledning til, at en række medlemslande, herunder Danmark, har rettet henvendelse til EU-Kommissionen med ønske om i fællesskab at afklare dens nærmere betydning og rækkevidde i forhold til generelle retsakter som f.eks. love og bekendtgørelser. EU-Kommissionen har i den efterfølgende dialog udvist forståelse for den rejste tvivl, og spørgsmålet vil blive drøftet på et snarligt møde i EU-ekspertgruppen.

4. Den danske vindmøllebekendtgørelse

4.1. Er vindmøllebekendtgørelsen omfattet af miljøvurderingsdirektivet?

Den danske vindmøllebekendtgørelse finder anvendelse på etablering, ændring og drift af vindmøller¹⁹ og opstiller grænseværdier for disses samlede støjbelastning²⁰.

---

¹⁴ Præmis 47.

¹⁵ Præmis 48.

¹⁶ Præmis 49.

¹⁷ Præmis 50.

¹⁸ Præmis 54.

¹⁹ § 1.

Grænseværdierne for støj varierer i forhold til den omgivende arealanvendelse, hhv. karakteriseret som ”beboelse i det åbne land” og ”områder til støjfølsom arealanvendelse”.

Vindmøllebekendtgørelsen er derved til en vis grad sammenlignelig med den vallonske vindmøllebekendtgørelse, der var genstand for EU-Domstolens vurdering i sagen C-290/15, D’Oultremont.

EU-Domstolen lagde i C-290/15, D’Oultremont, som nævnt ovenfor bl.a. vægt på den vallonske bekendtgørelses geografiske aspekter, herunder den konkrete forbindelse, som grænseværdierne for støj i den vallonske bekendtgørelse havde til de forskellige anvendelsestyper, som var kendetegnende for de geografiske zoner, bekendtgørelsen omfattede²¹.

Det er Miljø- og Fødevareministeriets vurdering, at der i den danske vindmøllebekendtgørelse er en tilsvarende tæt forbindelse mellem bekendtgørelsens støjgrænser og de forskellige anvendelsestyper, som er kendetegnende for de geografiske områder, bekendtgørelsen refererer til. Det gælder beboelse i det åbne land og områder til støjfølsom arealanvendelse.

Omvendt var den vallonske vindmøllebekendtgørelse i modsætning til den danske bekendtgørelse oprindeligt forsynet med et bagvedliggende kortbilag, som var miljøvurderet, hvilket kan have bestyrket Domstolen i, at den vallonske bekendtgørelse indgik i en konkret geografisk/planlægningsmæssig sammenhæng, der ikke kunne ses bort fra, jf. Domstolens henvisning til, at omgåelse af miljøvurderingspligten gennem opdeling af planer og programmer i øvrigt skal undgås.

Domstolen lagde i C-290/15, D’Oultremont, endvidere vægt på, at den vallonske bekendtgørelse indeholdt en betydningsfuld helhed af kriterier og fremgangsmåder for tilladelse og iværksættelse af et eller flere projekter²².

Det kan ikke med sikkerhed udledes af dommen eller af EU-Domstolens øvrige praksis, hvilken vægt det har, om der konkret er tale om en betydningsfuld helhed af kriterier. Dog må Domstolens tilkendegivelse om, at mulige strategier for omgåelse af miljøvurderingspligten gennem opdeling af planer og programmer skal undgås²³, såkaldt ”salami slicing”, naturligvis holdes for øje i denne forbindelse.

I forhold til aspektet om en betydningsfuld helhed af kriterier bemærkes, at den danske vindmøllebekendtgørelse alene regulerer støj og herudover kun indeholder regler om anmeldelse, kontrol og håndhævelse i relation til netop støj. Der er herved ikke – som i den vallonske bekendtgørelse – tale om en betydningsfuld helhed af kriterier. Den

---

²⁰ § 4.

²¹ Jf. ovenfor ad dommens præmis 46.

²² Jf. ovenfor ad dommens præmis 49 og 50.

²³ Jf. ovenfor ad dommens præmis 48.

vallonske bekendtgørelse regulerede således en række faktorer, herunder støj, skyggekast, det tilladte magnetfelt, forebyggelse af ulykker og brand, reetablering og sikkerhedsstillelse.

Det er på baggrund af ovenstående betragtninger vurderingen, at det er tvivlsomt, om den danske vindmøllebekendtgørelse er omfattet af plan/program-begrebet og dermed af miljøvurderingspligten. Det er således Miljø- og Fødevarerministeriets opfattelse, at vindmøllebekendtgørelsen må anses for at udgøre et grænsetilfælde i forhold til direktivets anvendelsesområde. Ministeriet har imidlertid – også på baggrund af retssikkerhedsmæssige og samfundsøkonomiske overvejelser – uanset den nævnte tvivl besluttet at gennemføre en miljøvurdering af bekendtgørelsen.

4.2. Konsekvenser for den gældende vindmøllebekendtgørelse

Som nævnt ovenfor er det vurderingen, at det er tvivlsomt, om den danske vindmøllebekendtgørelse er omfattet af plan/programbegrebet og dermed af miljøvurderingspligten.

Uanset om det lægges til grund, at vindmøllebekendtgørelsen burde have været miljøvurderet forud for udstedelsen, er der meget der taler for, at vindmøllebekendtgørelsen kan opretholdes, indtil en ny miljøvurderet bekendtgørelse er udstedt og trådt i kraft.

4.2.1. Mulighed for at opretholde bekendtgørelsen efter EU-retten

Miljøvurderingsdirektivet regulerer ikke konsekvenserne af manglende miljøvurdering af planer og programmer.

EU-Domstolen har dog senest i dommen C-379/15, Association France Nature Environnement, udtalt, at EU-retten ikke udelukker, at nationale domstole, når dette er muligt i henhold til national ret, undtagelsesvis kan begrænse retsvirkningerne af en afgørelse om, at en bestemmelse i national ret er ulovlig på grund af tilsidesættelse af miljøvurderingspligten, forudsat at denne begrænsning konkret er nødvendig på grund af tvingende hensyn til miljøbeskyttelsen²⁴.

Det må efter Miljø- og Fødevarerministeriets opfattelse antages, at de regeludstedende nationale myndigheder har en tilsvarende mulighed i tilfælde som det foreliggende, hvor der ikke er tale om en tvist, som verserer i det judicielle system.

EU-Domstolen har i forbindelse med spørgsmålet om opretholdelse af en national bestemmelse trods manglende miljøvurdering i C-379/15, Association France Nature Environnement²⁵, opstillet følgende fire kumulative betingelser for, hvornår en retsakt, der ikke er korrekt miljøvurderet, kan opretholdes midlertidigt:

---

²⁴ Præmis 43.

²⁵ Præmis 43.

- 1) Den anfægtede nationale bestemmelse udgør en foranstaltning til korrekt gennemførelse af EU-retten på miljøbeskyttelsesområdet.
- 2) De skadelige virkninger på miljøet, som annullationen af bestemmelsen vil indebære, kan ikke undgås ved vedtagelsen og ikrafttrædelsen af en ny national bestemmelse.
- 3) Resultatet af en eventuel annullation vil være et retligt tomrum for så vidt angår gennemførelsen af EU-retten på miljøområdet, som ville betyde en ringere miljøbeskyttelse.
- 4) En undtagelsesvis opretholdelse af virkningerne af bestemmelsen omfatter alene en tidsperiode, som er begrænset til det strengt nødvendige til vedtagelse af foranstaltninger, der kan afhjælpe den konstaterede uregelmæssighed.

Med hensyn til betingelse nr. 1 bemærkes, at den danske vindmøllebekendtgørelse utvivlsomt udgør en foranstaltning på miljøbeskyttelsesområdet. Bekendtgørelsen gennemfører dog ikke EU-ret, men har karakter af en national foranstaltning.

Det er imidlertid Miljø- og Fødevarerministeriets vurdering, at betingelsen må fortolkes således, at det ikke er afgørende, om der er tale om en bestemmelse, som gennemfører EU-ret, eller om en national foranstaltning til beskyttelse af miljøet, der ikke følger af EU-retlige forpligtelser.

En sådan fortolkning understøttes af det overordnede formål med miljøvurderingsdirektivet, som ifølge artikel 1 er at sikre et højt miljøbeskyttelsesniveau. Miljøvurderingsdirektivet, og dermed miljøbeskyttelsehensynet, gælder endvidere både nationale foranstaltninger til beskyttelse af miljøet og miljøbeskyttelsesforanstaltninger, der udspringer af EU-retten.

I forhold til betingelse nr. 2 og 3 bemærkes, at en annullation af vindmøllebekendtgørelsen ville indebære en periode med et fravær af generel regulering til sikring af beskyttelse mod støj fra vindmøller.

Dette er efter ministeriets opfattelse tilfældet, selvom også andre regelsæt har betydning for de støjmessige forhold i omgivelserne omkring vindmøller. Det gælder navnlig bekendtgørelse om planlægning for og tilladelse til opstilling af vindmøller²⁶, der bl.a. indeholder krav om afstand til nabobeboelse. Endvidere kan der i forbindelse med en eventuel VVM-vurdering (som typisk vil skulle foretages) af et konkret vindmølleprojekt kunne fastsættes vilkår i relation til støj og placering. Endelig vil der efter opførelsen af en vindmølle efter omstændighederne kunne være grundlag for at meddele påbud om reduktion af støj, jf. miljøbeskyttelseslovens § 42.

Ved en eventuel annullation af den gældende generelle vindmøllebekendtgørelse ville der trods disse andre regelsæt være en nærliggende risiko for, at der i konkrete tilfælde kunne indtræde et lavere beskyttelsesniveau. Navnlig ville beskyttelsen i situationer, hvor en VVM-vurdering ikke er påkrævet, i høj grad bero på en efterfølgende påbudsregulering,

---

²⁶ Bekendtgørelse nr. 1590/14.

hvilket ikke ville give samme sikkerhed for et ensartet beskyttelsesniveau som generelle regler eller vilkår knyttet til en tilladelse. Selv om der således ikke ville være tale om et absolut retligt tomrum, er det på baggrund af disse omstændigheder Miljø- og Fødevarerministeriets vurdering, at også den anden og tredje betingelse ville kunne anses for opfyldt.

For så vidt angår betingelse nr. 4 bemærkes, at den gældende vindmøllebekendtgørelse kun vil blive opretholdt i det tidsrum, der er strengt nødvendigt for at gennemføre en miljøvurdering og udstede en ny miljøvurderet bekendtgørelse. Det bemærkes i den forbindelse, at processen med at miljøvurdere og udstede en ny vindmøllebekendtgørelse vil blive iværksat straks.

Det er på baggrund af ovenstående betragtninger vurderingen, at der, i tilfælde af, at en domstol måtte nå frem til, at vindmøllebekendtgørelsen burde have været miljøvurderet forud for udstedelsen, med vægt ville kunne argumenteres for, at en midlertidig opretholdelse af den gældende vindmøllebekendtgørelse ville være forenelig med EU-retten.

3.2 Mulighed for at opretholde bekendtgørelsen efter national ret

Miljøvurderingsdirektivet er i dansk ret gennemført ved miljøvurderingsloven²⁷.

Betydningen af, at der i strid med reglerne i miljøvurderingsloven, således som denne skal fortolkes i lyset af miljøvurderingsdirektivet, konkret måtte være sket en tilsidesættelse af pligten til at miljøvurdere en plan eller et program, er ikke reguleret i miljøvurderingsloven. Spørgsmålet er heller ikke nærmere beskrevet i forarbejderne til loven.

Det følger af praksis fra det tidligere Natur- og Miljøklagenævn, at virkningen af en manglende miljøvurdering kan være ugyldighed. Der henvises herved til NMK-10-707, hvor Sammenslutningen af Beboerforeninger ved Marmorkirken havde klaget over, at der ikke var foretaget en miljøvurdering af en beslutning vedtaget af Borgerrepræsentationen i Københavns Kommune, som fastlagde en administrativ ramme for Københavns Kommunes Teknik- og Miljøforvaltnings behandling af Metroselskabets ansøgninger om udvidet arbejdstid på Cityringen samt vilkår for de enkelte metrobyggepladser. Natur- og Miljøklagenævnet fandt, at Borgerrepræsentationens beslutning kunne anses som en plan eller et program omfattet af miljøvurderingslovens regler, og at der derfor skulle have været foretaget en miljøvurdering af beslutningen, før den blev vedtaget. Nævnet fandt endvidere, at den manglende miljøvurdering medførte, at beslutningen var ugyldig, og at afgørelser truffet med baggrund i beslutningen tillige var ugyldige.

---

²⁷ Lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM), jf. lovbekendtgørelse nr. 448 af 10. maj 2017.

I nærværende tilfælde er der ikke tale om administrative rammer, der relaterer sig til et konkret projekt, men generelle regler i en bekendtgørelse, der for alle vindmølleprojekter bl.a. regulerer hvilke støjkrav, der gælder for vindmøller.

Miljø- og Fødevarerministeriet er ikke bekendt med, at der tidligere er taget stilling til, hvilken virkning en manglende miljøvurdering har i sådanne tilfælde. Dette spørgsmål giver således også anledning til tvivl.

Miljø- og Fødevarerministeriet lægger imidlertid vægt på, at miljøvurderingslovens regler om miljøvurdering af planer og programmer har til hensigt at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/42/EF af 27. juni 2001 om vurdering af bestemte planers og programmets indvirkning på miljøet.

Miljø- og Fødevarerministeriet finder i lyset heraf, at det er nærliggende at lægge til grund, at en manglende miljøvurdering af en plan eller et program i strid med miljøvurderingslovens regler ikke vil føre til ugyldighed i et videre omfang, end hvad der følger af de EU-retlige regler herom.

Som anført ovenfor finder Miljø- og Fødevarerministeriet, at der om nødvendigt med vægt ville kunne argumenteres for, at en midlertidig opretholdelse af den gældende vindmøllebekendtgørelse ville være forenelig med EU-retten. Miljø- og Fødevarerministeriet finder herefter i forlængelse af det anførte, at det er mest nærliggende, at bekendtgørelsen også efter national dansk ret i givet fald ville skulle anses som gyldig, indtil der er udstedt en ny miljøvurderet bekendtgørelse, og denne er trådt i kraft.

Miljø- og Fødevarerministeriet bemærker i den sammenhæng tillige, at der i forbindelse med vedtagelsen af bekendtgørelsen har været en høringsproces, der i et vist omfang har tilgodeset hensynet til inddragelse af miljøhensyn i forbindelse med udarbejdelse og vedtagelse af planer og programmer, der kan påvirke miljøet væsentligt, som er det bærende hensyn bag reglerne om miljøvurdering af planer og programmer.